

den har forelagt Rigsdagen. Jeg vilde anſe det for meget pinſelig, om denne Sag nu kom til Afſlutning, ſaa at man ikke paany ſkulde komme tilbage til at omhandle alle de Uregelmaſſigheder, der have fundet Steed paa Værftet, og dertil vil jo Afgang være aaben og Opfordring være tilſtede, naar Sagen ikke nu ſlutes. Da alſaa, ſom ſagt, Statsreviſionens Indſtilling ikke tilſigter at udtale nogetſomhelſt Andet, end hvad der indeholdes i Udvalgets Forſlag, og da jeg fremdeles med Forngielse anerkjender, at der fra Marineministerens Side er gjort Skridt til at høde paa de Mangler, der maatte findes, vil jeg udtale det Onſke, at ærede Medlemmer nu vilde blive ſtaaende ved Sagen ſaaledes, ſom den er overſendt os fra Folkethinget.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil forſt tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, naar jeg her taler om Marineministeren eller Marineministeriet, ſigter jeg derved ikke til mig alene, men ogſaa til de Mænd, ſom tidligere have beklædt denne Poſt. Netop af den Grund kan jeg ikke ſaa let, ſom jeg ellers kunde gjøre det, anbefale at vedtage en Indſtilling, ſom Mange, der læſe den, viſnok vilde finde kunde indeholde en Anklage imod Marineministeren. Det blev, da denne Sag var til Forhandling her i Thinget, fra flere Sider urgeret, at Indſtillingen vanſkelig kunde forſtaas anderledes, end at Ministeren maatte have forſømt at udføre ſin Pligt, nemlig den Pligt, at have ſin Opmærksomhed tilſtrækkelig henvendt paa Værftets Tilſtand, og at det derfor ſkulde være nødvendigt for Rigsdagen at holde ham til at gjøre denne Pligt. Nu, efter de længere Forhandlinger, der have været førte om denne Sag baade her og i det andet Thing, kan jeg jo ikke negte, at Marineministeren under Forhandlingerne har ſaaet al den Anerkjendelse, ſom der paa nogen Maade kunde pønſes, og det kunde naturligviis gjøre, at jeg i og for ſig maatte kunde have Mindre imod at anbefale det høie Thing at følge denne Indſtilling; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa en anden Ting, hvorfor jeg ikke kan anbefale den, og det er Hensynet til dette Thing ſelv. Det forekommer mig virkelig, at det ſer ud, ſom om der — jeg kan jo mulig tage fejl i den Henseende — neppe er viiſt et tilſtrækkeligt Hensyn til dette Thing. Det var, ſom Thinget vil erindre, omtrent midt i December Maaned, alſaa for 5 Maaneder ſiden, at denne Sag gik over til det andet Things Behandling. Naar man ſer den Betænkning, der der fremkom, vil man dog maatte forundre ſig lidt over, at det har været 5 Maaneder, inden den blev færdig, og naar det forholder ſig ſaa, at Sagen forſt kom til Forhandling i det andet Thing ſaaledes, at den blev ſendt ind i dette Thing lige i de allerſidſte Dage af Samlingen maatte, hvor man alſaa er afſtaaret fra mulig at finde en ny Redaktion, ſom

kunde tilfredſtille begge Thing, tør jeg ikke tage paa mig at anbefale dette Thing at gaa ind paa denne Indſtilling.

Fischer: Hvad Hensynet til dette Thing angaar, ſkal jeg aldeles henſtille Sagen; men, naar den høitærede Marineminister henviſte til ſine Forgængere og mente, at Hensynet til dem kunde være en Opfordring til at vedtage Udvalgets Endringsforſlag, ſaa vil jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det af de to Forſlag, der meſt direkte henpeger paa tidligere Marineministre, er utviviſomt Udvalgets Forſlag, thi der ſtaar der: „med Anerkjendelse af Marineministeriets Beſtrebelse for at forebygge Gjentagelse af tidligere Ordener“. Her ſtilles den nuværende høitærede Marineministers Beſtrebelse i klar Modſætning til den Atpaagienhed, der fra tidligere Marineministeres Side har været viiſt paa Værftets Tilſtand. Alſaa af Hensyn til tidligere Marineministre kan der efter mit Skjøn ikke være nogen Opfordring tilſtede til at vedtage Endringsforſlaget; og hvad den nuværende høitærede Marineminister angaar, ſom jeg for mit Vedkommende — det har jeg ſagt gjentagne Gange — er rede til at yde al Anerkjendelse, da kan jeg ikke ſe vettere, end at, naar det hedder i Udvalgets Forſlag, at Ordenerne paa Værftet anbefales til Ministerens vedvarende Opmærksomhed, da kan dette, naar Willien er dertil, ogſaa udlægges ſaaledes, at den nuværende Marineminister behøvede en ſaadan Opfordring; thi hviſfor kommer man ellers med den. Det er jo den ſamme Indvending, man gjør mod Statsreviſionens Indſtilling. Hvad jeg derfor har ſagt tidligere og gjentaget idag, ſkal jeg ſige endnu engang, og det ſkal være mit ſidſte Ord i Sagen: der er i Meningen ikke nogen Forſkel mellem de to Indſtillinger. Dermed ſkal jeg henſtille, om man nu vil lade denne ſaa ofte og mange Gange behandlede Sag komme til endelig Afgjørelſe, eller om den ſkal behandles i et Aar endnu.

Ordføreren (Falleſen): Det vil jo erindres, at det Forſlag, der blev vedtaget endelig af Landſtthinget, var et Mæglingsforſlag, og af den Grund forekommer det mig ogſaa, at der burde holdes Hævd over det, idet der er ikke ſaa af Landſtthingets Medlemmer, ſom mente, at hele Poſten kunde udgaa. Det forekommer mig iøvrigt, at der er Forſkel paa, om en Indſtilling albrig har indeholdt en Udtalelse, hvori man yder Marineministeren en Anerkjendelse, og paa, om en ſaadan Anerkjendelse, efterat have ſtaaet i Indſtillingen, atter er taget ud. Dette Sidſte kan ikke være heldigt for Ministeren. Naar det fra alle Sider er anerkjendt, at Marineministeriet har udfoldet en paaffjænnelfesværdig Beſtrebelse i den omhandlede Retning, forekommer det mig, at jeg maa anbefale Thinget at faſtholde ſin tidligere Indſtilling